

7. desember 2012

Først publisert i

Dagens Næringsliv 1. desember

Morten Kinander: Riksrevisjonens forvaltningskritikk

Nils Holme kritiserer i DN onsdag 28. november min (og andres) kritikk av Riksrevisjonen. Hovedpoenget hans er at vi trenger en riksrevisjon som avdekker kritikkverdige forhold i forvaltningen, at politikerne må vite hvordan deres midler blir brukt, og at de må ha et faktagrunnlag for sin kritikk. Jeg kunne ikke vært mer enig.

Problemet er imidlertid at Riksrevisjonen ofte oppfører seg som en uavhengig politisk overdommer. Det skal den ikke gjøre; den skal begrense seg til å se om Stortingets vedtak er fulgt opp av forvaltningen, og ikke uttale seg om en viss praksis er for dårlig eller ikke. Det får bli Stortingets vurdering, siden Riksrevisjonen ikke er et politisk organ.

Siden Holme mener at ingen av eksemplene som kritikerne av Riksrevisjonen har trukket fram, er passende, får vi forsøke på et nytt og ferskt eksempel.

Nylig kritiserte Riksrevisjonen det store lønnsgapet i statlige styrever. Informasjon om styrehonorering kan være relevant når politikerne skal vurdere avlønningspolitikken. Men å si at forskjellene er «for store», eller at det ikke er grunnlag for disse, er en politisk tilleggsvurdering som ikke tilkommer Riksrevisjonen. For store forskjeller i forhold til hva? Og hvorfor skulle det ikke være en forskjell?

Og, ikke minst, når man først foretar en politisk og normativ vurdering; hadde det ikke vært rimelig å forvente at Riksrevisjonen også skulle si hva som hadde vært akseptable forskjeller? Hvilken standard er det som legges til grunn?

At det er et stort gap mellom honorarene til dem som håndterer Driv Inkubators rådgiverteam på fem medlemmer og Statoils styremedlemmer, vil forhåpentligvis ikke være egnet til å føre folk ut i gatene. Og jeg tviler på om mange på Stortinget synes dette er uhyrlig.

Riksrevisjonen bør moderere seg til å gi Stortinget informasjon om hvordan det står til i forvaltningen med hensyn til pengebruken. Så får Stortingets komiteer avholde pressekonferansene i stedet for Riksrevisjonen.

At mange av kritikerne også har påpekt en alvorlig kompetansesvikt hos Riksrevisjonen, er en annen sak. Men en eventuell kompetansesvikt blir desto mer alvorlig når undersøkelsene til Riksrevisjonen kombineres med høyprofilerte medieoppslag av politisk karakter. Da blir Riksrevisjonen egnet til å gjøre forvaltningen dårligere. Og det er ikke hensikten. Det tror jeg også Holme og jeg er enige om.

T